

[Fotogalerie ZDE.](#)

Čtvrtek 2.10.2014

Netopýři na Střezině * Úprk na letiště * Tytyty! ...a první výsledky už v Amsterdamu * Nad oceánem slunce nezapadá * Jektání zuby při imigračním pohovoru * Polovina akordeonů uletěla * Hot dog v Detroitu * Bouřka při přistání * Tak nás tady máte * Jak se týhle káře poroučí "dopředu"? * Mates - mistr hlášek

Sraz ve škole 0:30. Někteří nedočkavci se dobývali do ústavu už před půlnocí. S některými přišli rodiče až do školy a bylo tak trochu znát, že by se nejradši viděli už pěkně v posteli.

Chvatně jsme dotiskli ESTA potvrzení a pořídili fotokopie zbylých pasů a už nám před budovou túroval autobus. Jel, jako kdyby nás ukrad, ve 3:15 jsme se vykulili v Ruzyni. Někteří si v buse dali šlofíka, ale ti, co seděli v blízkosti Terezky, poslouchali téměř dvě hodiny neuvěřitelných historek z jejího života.

Na letišti se připojil Andrej a už jsme zápasili s automaty na tisk letenek. Nejdřív se mu někteří nelíbili, ale nakonec jsme všichni odcházeli k odbavení se všemi třemi letenkami. Díky laskavosti letištního personálu a také díky vstřícné holandské posádce jsme přímo na palubu protlačili Rolanda, náš nejkřehčí nástroj – elektrický akordeon, takže se mu dostane vlídnějšího zacházení.

Těsně před nástupem do letadla proběhlo horečnaté vyjednávání na téma vzájemná výměna sedadel, aby některé sympatizující skupinky seděly spolu. Uvnitř letadla to ale vypadalo spíš jako v trošku delším autobuse, takže vlastně seděli všichni vedle všech. Těšil jsem se na plánovanou snídani během letu, ale podařilo se mi ji nekompromisně zaspát, tak jsem vzal zavděk klasické „benzinkové“ stravě – balenému sendviči a velkému kafi na letišti v Amsterdamu.

Máme ještě hodinu do odletu, ale u odbavení už se tvoří fronta, tak jsem lehce nervózní, protože jsem dal do 10 hodin rozchod...

***

Řídit skoro nový půjčený malý autobus s automatickou převodovkou po cizím kontinentu noční průtrží mračen po téměř 40 hodinách bez pobytu v posteli? To byl vždycky můj sen! Michael mi nejdřív musel ukázat, kam se strkají klíčky, a pak mi ještě pomohl najít šajtrpáku, kterou jsem hledal vedle sebe, ale byla mrška schovaná za volantem, přesně jak v oktávce – prvním autě mých rodičů někdy z roku 1975...

Přistáli jsme v rodině Michaela Pospischila, Američana jak poleno, co má nejmenší ženu a nejmenšího psa na světě. Příštích pár dní budou mít Pospíšilovi o zábavu postaráno, protože tady se mnou bydlí dalších 6 kluků ze Safari... Ale popořádku:

Při nástupu v Amsterdamu nás čekala už docela tvrdá kontrola a taky lehké sprdnutí, že jsme nepřišli k odbavení dřív... Á, pan Škeřík, dobrý den, gratuluji, byl jste počítačem vybrán k důkladnější prohlídce. Ó jak milé, děkuji. Obrovitý černochoch mě prochmatal s takovou péčí, že jsme se až málem skamarádili.

Let přes oceán trval 8 hodin, sluníčko ne a ne slézt z oblohy a už si to šineme k nejobávanější části cesty – imigračnímu pohovoru v Detroitu. „Ochota“ a „vstřícnost“ uniformovaných úředníků byla bezbřehá. Nerudný tón jednání, otrávené obličej, kdykoli člověk neporozuměl otázce napoprvé, zkrátka nepokrytě najevo dávaná nadřazenost a absolutní moc nad cizinci.

Některé hvězdy mají kontroloři obzvláště v oblibě. Například Terezku a mě. Grilování všetečnými otázkami a následné snímání otisků všech prstů bylo nepěkné. Uf! Všichni jsme prošli, ale to už od pásu haleká bubeník Vojta, že nějak nejedou harmoniky. Skóre zatoulaných harmonik vůči přišedším je hrozné – 7:6. Čekal jsem, že se 1 – 2 nástroje zatoulají, ale že hned 7...? Máme se poptat prý až v St.Louis.

V Detroitu na letišti bylo docela dost času a už jsme se jako ostřílení letečtí matadoři tolik nestresovali, a jelikož se některým z nás probudily v kapse dolary, bylo třeba honem někde utratit první z nich, abychom si ověřili, jestli to fakt jako funguje – takže 3x hot dog, please, yes, with moustard, no cheese, thank you – you're welcome.

Přelet do St.Louis byl relativně zábavný – jeden z palubních stewardů vypadal jak mladší brácha Louie Satchmo Armstronga a byl to vrchní bavič. Na dotaz, jaké je v letadle heslo na wi-fi, odpověděl v krásně americkém stylu: Heslo na wi-fi? Prachy jsou heslo, mladej! Jó, kámo, jsem tady, abych ti pomoh!

V letadle má každý nárok na nápoj zdarma, ale jakmile si Kačka objednala tu pěknou růžovou limonádu, o níž neví, jak se jmenuje, vycítil příležitost a při servírování s ledovým klidem požádal o dva dolary. Když Kačce spadla brada, povídá – OK, tak si to zatím vypij, stavím se, až půjdu zpátky. Za pár minut se scénka opakovala a Kačka pořád nevěděla, jestli si z ní

Satchmo střílí nebo ne. Až při třetí cestě zpátky naservíroval vyplašené Kačce jako omluvu, že si z ní udělal dobrou den, ještě jednu limču navíc – no zkrátka sekáč!

Před přistáním se nad St.Louis strhla slušná bouřka.. Pozorovat blesky seshora, to je fakt něco! Trošku jsme se tím zdrželi, ale nakonec jsme se s vítajícími Amíky na letišti v pořádku našli.

Tam jsme už ve spolupráci s naším hlavním hostitelem Michaelem Šustem reklamovali postrádané nástroje a doufáme, že přiletí už zítra, protože nás čekají první dva koncerty.

Náš pan domácí, asi padesátiletý Američan s krásným jménem Michael Pospíšil, nás ještě vzal na večeri, a když vytáhl s kapsy smartphone, zahlásil Matěj Holaň: Jé, ty máš smartfouna! U nás starý lidi smartfouny nemají! A při pohledu na zaplněnou osmiproudovku zahlásil znovu Matěj: To je hrozný, tady mají v každém směru 4 pruhy a u nás je kolikrát jeden pruh pro oba směry!!!

Kluci si večer ještě vymručeli heslo na wi-fi a vesele si užívají internet. Mně padá hlava, jdu si nechat zdát o statečných harmonikách, které se teď možná osířelé opalují někde na Floridě.

Pátek 3.10.2014

**Sraz na základně a vybalování nástrojů * Oprava nástrojů * Příjezd ztracených nástrojů *
Mohutně zkoušíme * Dva koncerty v hyperluxusních domovech pro seniory**

..a spali a spali, ale moc toho nenaspali, po sedmé už paní domácí začala štrachat v kuchyni a různě i jinak povykovat. Rychle se prostřídat v koupelně a hurá na snídani – sladké se sladkým a zapít džusem... inu, na zítra jsme si se slušností sobě vlastní poručili nějaký sýr a salám, tak uvidíme.

Cesta autem sluncem zalitým ránem byla o moc příjemnější. Na základně se na devátou sešlo celé Safari a ze všeho nejdřív jsme spočítali šrámy našim osiřelým harmonikám. Trochu potlučené byly – sem tam nějaký zapadlý bas anebo zadržlé rejstříky, ale šroubováček se zahnutým kusem drátu se ukázal jako drahocenné nářadí a po chvílce byly všechny nástroje zase ve slušné kondici. Zanedlouho dokonce dorazily i oplakávané harmoniky! Po minulých zkušenostech s aerolinkami bych řekl, že jsme byli svědky události, hraničící se zázrakem!

Celé dopoledne jsme měli čistě pro sebe, tak jsme si hlavně oťukali vypůjčené nástroje a trochu si zahráli. A pak už nastal klasický střezinský americký režim: Vše sbalit, naložit až po střechu do dodávek včetně celého Safari a odjezd na první štaci. Na oběd už nás čekali v luxusním domově pro seniory Woodmills, kde jsme pak odehráli své první americké vystoupení. Nedá se říct nic jiného, než že bylo výborné. Jevišť se trošku podobalo našemu známému Divadlu Jesličky, přijetí od diváctva bylo víc než přívětivé, Michael perfektně moderoval a svým znělým barytonem si s námi střihl Ol' Man River, hrálo se zkrátka velmi dobře.

Několik členů Safari prohlásilo, že na tomto místě hodlá strávit své stáří. - To ještě nic nebylo, milánkové, povídá Michael – ten důchodčák, co hrajem večer, to budete teprve čubrnět. A jak řekl, tak se i stalo. One McKnight Place Gatesworth, to byl takový lepší hotel Ritz, až skoro zámek. Tady taky někteří Safaristé stráví své stáří. I tady se hrálo výborně a přes všudypřítomná křesla a koberece byly i lepší zvukové podmínky. Projevila se ale už únava a taky lehká otupělost po skvělé večeři, které se nám tam dostalo, takže se do koncertu vloudilo pár nepřesností. Michael však tohle vystoupení hodnotil výše, než to předchozí, a naše Vltava ho prý vzala za srdce. Stejně tak i diváky, kteří si nás po vystoupení různě odchyťovali a dělili se s námi o své dojmy. Jeden vykládal, že bychom měli hrát víc té klasiky, protože ta byla výborná, a hned mu skákal do řeči jeho kamarád, že né, že víc jazzu tam mělo být! Každopádně nejmíc zatím spolehlivě zabírá polka-music, čili dechna. Bodejť by ne, když nám ti Pětatřicátníci a Škodovka tak pěkně šlapou! Cestou domů jsme se od Michaela dověděli, že ta jedna asi devadesátiletá paní, co si s námi pěkně povídala, byla manželka spoluzakladatele firmy Boeing. No nekecej!

Sobota 4.10.14**Dary rodině * Hora jídla ve White Castle * Lamborghini, Bentley, Rolls-Royce * Den plný odpočinku a her * Střílečka v kostele**

Volný den – ráno jsme s klukama pomáhali našemu panu domácímú odmontovat starou televizi (úhlopříčka 55 palců) a namontovat novou (60 palců = 150 cm J). Trochu jsme si pochodili po emailech a konečně jsme našli tu správnou chvíli na předání darů domácím – sešla se moc zajímavá sbírka od cedéček přes trička a hrníčky až po oplatky, ale největší úspěch měla hlavně kompletní fanouškovská sada od Matěje – český reprezentační dres, kšiltovka, samolepky na tvář a taky ta nejučinnější fanouškovská zbraň – africká trumpetka vuvuzela!

Když jsme zjistili, že je venku docela pěkně, a že by neškodila malá procházka, už byl pomalu čas zase na oběd. Byla naplánovaná návštěva White Castle, což je vlastně fastfood, vypadající zvenku jako bílý zámek. Pro mladší generaci je to prý kultovní místo, neboť se tam odehrává děj dost nekorektní bláznivé komedie Zahulíme, uvidíme (dospělým nepřístupno). Sešla se tam naše početná rodina s rodinou Péti a Aničky, celkem 15 lidí. Hamburgery tam neservírují po jednom exempláři, ale hned po celých kufrech, obsahující 30, slovy třicet kousků. Jeden hambáč je naštěstí jen o málo větší než disco sušenka, tak se jich dalo sníst pět, šest bez větší újmy na zdraví. K tomu hory hranolků, všemožných zálivek a nějaké to zobání typu půl kila strouhanky obsahující jeden cibulový kroužek, půl kila strouhanky obsahující rybí prstík nebo půl kila strouhanky obsahující sýrovou kuličku. Nápojové menu? Bezodný kelímek velikosti poctivého litru. Některým z nás se odcházelo dost těžko, a nebylo to ze sentimentálních, ale ze zcela fyzikálních až biochemických důvodů.

Letmá prohlídka luxusního autosalonu se značkami Maseratti, Bentley, Rolls-Royce a tak podobně. Vyhrálo ovšem Lamborghini za půl miliónu dolarů v brčálově zelené barvě Safari!

Demolition ball! Neuvěřitelný mazec! Pouťová autíčka na elektriku, která do sebe narážejí, tady povýšili na hru podobnou basketbalu nebo hokeji – dva mančafy autíček proti sobě, šoféři mají v ruce jakousi pátku, do které se dá chytit plastový míček, a cílem je trefit s ním basketbalový koš, jenomže položený na bok, takže to vlastně spíš připomínalo kulatou hokejovou branku visící tři metry vysoko. To vše v autíčkách, které si místy jezdí dost nekontrolovaně, takže bylo plno karambolů, ztracených míčků a po první čtvrtině skóre 0:0. Po této opravě Postupně jsme se to ale začali učit a povedlo se dost pěkných kombinačních akcí, hlavně ovšem protihráčům. Martin si časem začal stěžovat, že mu autíčko moc nefrcí, a tak k němu o pauze přišel servisman, obrátil autíčko na bok – a hledme ho – našli jsme tři ztracené míčky, které jeho auto zbaštilo a tím ho brzdilo. Po této opravě už žlutí na červené kombinačně vůbec neměli.

Po rychlé návštěvě zmrzlinového ráje jsme zamířili na základnu, kde jsme si navzájem sdělili bombastické zážitky ze dne s rodinami. Tak třeba Andrej s Milanem se dostali jak na baseballový stadion místních Cardinals, tak do hokejové arény St.Louis Blues, což je pro sportovního fanouška podobný zážitek jako pro věřícího návštěva u papeže na dvorku.

Na základně byla připravená bohatá večeře, potom česko-americká vědomostní soutěž, která po tuhém boji skončila těsným vítězstvím našich pod vedením kapitánky Terez Báčové! Víte například, co znamená zkratka POTUS nebo kolik medailí získali Češi na olympiádě v Soči, he? No vidíte, soutěžící to taky nevěděli. Odpovědi najdete na konci kapitoly. Odveta se konala formou laser game – v prostorách kostela zkrátka proběhla nefalšovaná střílečka s plastovými pistolemi a laserovou municí. Všichni si na hlavu nasadili blikající tykadla a dostali pistole se svítícími rozlišovači a dostali za úkol připravit soupeřův tým o všechny jeho životy. V pološeru tak po celé budově pobíhaly dvě skupiny střídavě šeptajících a vřeštících mimozemšťanů, vymýšlejících taktiku, jak soupeře zahnat do kouta a se slovy „You´re Loved!“ nemilosrdně odprásknout. Kdo přišel o všech 12 životů, tomu se tykadla rozhoukala a musel opustit bojiště. Amíci se nakonec ukázali vojensky o chlup zdatnější, ale drželi jsme se statečně!

Odpovědi: President Of The United States, osm.

Neděle 5.10.14

**Nekončící hodokvas * Bleskový výstup a ještě z paměti * Celebration * Koncert pro rodiny
* První shopping * Venčení psů * Americké vesnice * Rodinná večeře a soukromý koncert**

Ráno k snídani skvělá zapečená tortilla – paní domácí vyváří jak o posvícení... Cestu na základnu už jsme tentokrát zvládli sami, sice je to kolem 20 mil, ale cestou vlastně jen dvě odbočky, takže kampak na nás!

Na základně nás lehce překvapil Michaelův požadavek, abychom svou dopolední skladbu jako upoutávku na odpolední vystoupení odehráli z paměti. To nás na chvíli kapku rozhodilo, ale vzápětí jsme se usnesli, že bychom mohli takhle zvládnout 7 statečných, a naštěstí taky že jo... Ale to už se rozběhlo Celebration neboli Oslava – něco na způsob naší mše, jenomže s moderní americkou folkovou muzikou a s rautem nakonec! Uprostřed programu jsme naběhli, bleskem odehráli ten kousek 7 statečných a zase zmizeli. Ještě nikdy se nestalo, že by vystoupení Safari trvalo od uklizeného pódia k uklizenému pódiu míň než 5 minut. Dneska jo!

Po Oslavě následoval zmiňovaný oběd a náš opravdový koncert. Ven šel nádherný zvuk, vzadu to měla rytmika s odposlechy trošku těžší, ale znělo to celé dohromady báječně. Konečně jsme taky na tohle hraní vytáhli naše tradiční zelené Safari košile, takže jsme se cítili opravdu skvěle! Výborně vyšel třeba Čardáš ve stylu boogie-woogie, kde rytmika šlapala, jako kdyby se všichni narodili někde u Mississippi, Albert se vytáhl s parádním sólem na kytaru a Johanka u mikrofonu rozvlnila boky tak, až se kostel otřásal v základech! V publiku byly i skoro všechny naše rodiny, takže se fandilo ostošest, museli jsme i přidávat a na konci jsme schytali dokonce standing ovation. Krása!

Ani jsem si nestihl po vystoupení doposlechnout Terezčin postesk, že tady trávíme strašně málo volného času spolu dohromady a ve 3 si nás zase rozebraly rodiny. Shopping! Naštěstí jen decentní, protože jsme měli ještě od včerejška naplánovanou dlouhou procházku se psy. Při ní bylo celkem dost času pokecat si s Mikem, a tak jsme se třeba dověděli, jakým systémem tady funguje výstavba domů. Přejde zkrátka developerská firma, která koupí kusanec pozemku, postaví skrz něj silnici a pak jednotlivé parcely okolo ní rozprodává zájemcům. Ti si pak podle schválených plánů postaví bydlení a ještě jim zbyde kus lesa a louky. Přesto, že pozemek i dům jsou jejich, platí ještě nějaký odvod oné developerské firmě, která se z těchto peněz stará o silnici, zeleň a vše okolo. Vzniká tak vlastně jakási soukromá vesnice. Ta naše má asi 20 domů a 54 stálých obyvatel. Mike sám říkal, že tahle jejich „vesnice“ je postavená uprostřed ničeho, v přírodě asi hodinu cesty od centra St.Louis, a přesto ještě většina jejich obyvatel má další chaloupku na víkend třeba ještě o dalších 70 mil dál. Inu, Amerika.

Za barákem je strž, kde bývají k vidění jeleni a divocí krocani a v létě taky plno hadů, ale touhle dobou už by prý měli bejt zalezlí. Dobrá tedy, přesto tam radši zajdeme až někdy jindy...

Na chvílku jsem dostal na starost většího z obou pejsků jménem Little Bit (Drobeček). Na toho menšího už drobnější jméno nezbylo, a tak mu říkají Jack. Drobeček se mnou pěkně cvičil, oběhal kde co, a protože jsem měl pořád strach, abych ho tím obojkem nepřidusil, běhal jsem za ním jak vocásek, z čehož měli kluci bůhvíproč velikánskou švandu.

Po procházce nás čekala pěkná večeře s domácími. Na tu přijel i syn s manželkou. Při hovoru s ní jsem ocenil, jak krásně pomalu a zřetelně s námi mluví naši domácí, protože porozumět téhle holce, která si mluvila normálně rychle a na půl huby, zkrátka jak jí zobák narost, byla poměrně kovbojka...

Po večeři jsme ještě předvedli domácím malý koncert na akordeon a piano a je půl jedenácté a už jsme zalezli v pelechu. Nezdálo se to, ale nakonec i tenhle den byl docela náročný.

Pondělí 6.10.14

ZOO * Safari grill * Žirafas * Hočoklit * Vypni mozek * Stylová restaurace * 140 majlí, jen to hvízdne * Bíba a ustřelený kecky

Poprvé skoro celý den spolu. Naskákali jsme do našich dvou vanů (dodávek) a vyrazili do ZOO, prý druhé největší ve Státech. Že bychom si z té ZOO sedli úplně na zadek, to zas ne – přeci jenom máme hned za bukem safari ve Dvoře Králové, které se nám zdá o dost povedenější. Všichni dostali mapu ZOO, přesvědčil jsem se, že všichni dokážou vyslovit místo srazu – North Entrance, kde budou ve 12:25, vyhlásil jsem rozchod a než jsem si stihl uvědomit, že některé jedince bych měl mít pod stálým dohledem, už byli Vojta s Matesem v prachu. Zmenšená dušička, která ve mně byla, se naštěstí po dvou hodinách vrátila do své normální velikosti, protože oba frajeři byli na místě srazu naprosto včas.

Hlavní skupina mezitím natrefila na stánek jménem Safari Grill, takže nezbytná fotečka, pak

jsme hledali žirafy, patronky našeho CD, ale měly zrovna potvory pauzu. Zato se nám krásně předvedli goriláci a taky velké kočky, obzvlášť puma byla úchvatná. Sluníčko vesele pálilo, takže nejpříjemněji bylo v podmořském světě, kde jsme si užili pěknou chvíli s dovádějícími lachtany.

Zašli jsme i do bufíku, kde Slávek vyslovil na prodavačku cizokrajné zaklínadlo „hočoklit!“ Ani napodruhé se milá paní nechytla, až po chvíli se jí rozsvítilo a pravila: „Á, háť čáklet“, a podala Slávkovi kýženou horkou čokoládu. Načež se u stolku rozhořela debata o tom, jak nás ti naši učitelé mizerně učí anglickou výslovnost.

Na oběd jsme zaskočili na základnu, tedy – zaskočili – ono to zabralo půl hodiny tam a půl zase zpátky, ale pořád to přišlo levněji než dát si baštu někde v centru.

Odpoledne jsme strávili ve Science Centru – období našich IQ parků. Velký úspěch měly hlavně letecké simulátory a pak také hra, kde si dva protivníci sedli ke stolu, nasadili si na hlavu takovou čelenku, která dokázala snímat elektrické impulsy z mozku a snažili se přinutit kuličku, zabudovanou v prosklené dráze, aby doputovala do soupeřovy branky. Vtip byl v tom, že vyhrával ten, kdo se dokázal nejméně uvolnit a přinutit mozek k co nejmenší aktivitě. Šampionkou se stala Radka, která si buď blbě nasadila tu čelenku, anebo dokázala vypnout mozek tak kvalitně, že snímače zaznamenaly téměř nulovou aktivitu!

Stihli jsme na chvíli nastavit tváře poměrně ještě silnému sluníčku a chvátali na základnu. Naši nás potom vzali do stylové venkovské restaurace Cracked Barrels, kde nám obrovské porce výborného jídla servírovala ségra pana Cowleyho, šéfa Bodieho a Doylea ze seriálu Profesionálové – jinak to není možné, taková tam byla podoba. A pokud to nebyla jeho ségra, pak to musel být pan Cowley osobně. Tou dobou už jsme měli najeto za pondělí skoro 140 majlí, což je kolem 200 km, ale prakticky pořád je na tachometru 65 mph, což je někde kolem 100km/h, takže to pořád pěkně sviští.

V restauraci si Mike objednal meat loaf, a po chvíli servírka přiběhla s omluvou, že sorry, we are out of meat loaf. Would you like something else? Aneb – promiňte, karbanátky už nejsou, dáte si něco jiného? Spojení „out of meat loaf“ vlastně doslovně znamená „ven z karbenátku“. Když jsme Mikeovi tuhle slovní hříčku vysvětlili, rozjel se pak doma ještě následně hotový kolotoč vtipných a nelogických slovních spojení v obou jazycích jako například vzít nohy na ramena nebo jít někomu po krku. Co mě pobavilo nejméně – to, čemu my říkáme „mít zlaté ruce“, tomu Američani říkají „mít zelený palec“ – no tak jsou normální?

Že byla tahle debata dost náročná, to nemusím vykládat. Na závěr jsme se ještě pokoušeli vysvětlit některé přezdívky, které se v Safari vyskytují, ale ne vždycky to šlo úplně lehce. Libor však původ své přezdívky „Bíba“ nakonec dokázal objasnit dosti brilantně a společnými silami se nám podařilo Amíkům vysvětlit i překrásné spojení „mít ustřelený kecky“.

Úterý 7.10.14

More shopping * Sobotkariáni * Dodávkové dostihy * Ještě jeden domov pro seniory * Demolition vozejk * Voňavý den * Basket * Počítání šrámů * Do letadla s meči * Čau párty a tři kýble zmrzliny * Na rozloučenou lekce češtiny * Defilé dárečků * Pračková příšera * Tááákovéjhle pavouk

Rýmička potvora nedala pokoj ani ráno, tak holt dnešek bude boj... Zdá se zdá, že volné místo v kufru bude za pár dní před odletem pěkně cenná komodita, protože nákupní apetýt a možnosti kreditních karet některých jedinců jsou podle všeho takřka bezedné!

Nejpozoruhodnější příhodu v nákupním centru ve West County zaznamenal určitě prodejce sportovních suvenýrů. Když se ráno probouzel, určitě si byl nepomyslel, že dnes prodá 7 hokejových dresů St.Louis Blues s nápisem Sobotka na zádech. Tenhle jediný místní český player na konci minulé sezóny St.Louis opustil, takže makety jeho dresu byly výrazně zlevněné, což bylo pro většinu kluků ze Safari nepřekonatelné lákadlo. Smečka kluků pobíhajících s číslem 17 na zádech celé dopoledne po obchodech se semkla natolik, že v autě cestou na další koncert naplánovala založení nové hokejové sekty Sobotkariánů, uctívajících jediného boha Jardu Jágra, k němuž se bude modlit asi takto: Jarde náš, jenž jsi na pravém křídle, dejž, ať přihrávky naše hůl spoluhráče vždy najdou a střely naše ať přesné a prudké jsou. Neuved' nás v oslabení a ochraňuj nás od všech bodyčeků. Ať obrana naše pevná a tvrdá je, jakož i odhodlání naše, a dej, ať kombinační hra zvítězí nad tupou destrukcí. K tomu nám dopomáhej rozhodčí. Buly!

Nákupy se jako obvykle protáhly, takže na to potom Michael v první dodávce dost šlapal a nejednou nám na křižovatce pláchnul, takže byl pak ve druhé dodávce malinko adrenalínek, ale nakonec jsme se vždycky – většinou s pedálem až na podlaze – v pořádku našli.

Důchodčák... Konečně jeden, který připomínal normální český domov důchodců. Většina klientů přijela na koncert na vozíku, ale vydrželi krásně poslouchat celý koncert. Na konci si jeden starý pán zavolal Vojtu a povídá, že taky kdysi bubnoval a věnoval mu dva krásně staré činely! Je na nich nějaký málo čitelný podpis, ale tipoval bych, že bude patřit minimálně Art Blakeymu nebo Buddy Richovi!

Při koncertu jsem zažil takovou jednu nekorektní chvíli – během mávání najednou cítím, jakoby se kolem mě někdo snažil prosmýknout, tak ustoupím a vidím, jak projíždí vozík s prastarou paní, hledající místo na zaparkování. A v tu chvíli mi blesklo hlavou, že paní veze míček, hodlá prokličkovat mezi harmonikama, mrsknout ho do sítěky někam Albertovi nad hlavu, a skórovat tak pro svůj tým dvěma body! Paní mi prostě vyvolala pár dní starou vzpomínku na mač s elektrickými autíčky, a představa důchodců, jak se řežou se svými vozíky při demolition ballu, mě rozveselila natolik, že jsem se málem... posmál.

Pánská minišatna po vystoupení voněla tak hrozně moc, že se dámy obávaly jen projít okolo ní. Přehlídka nejrůznějších pachů pokračovala i v autě, kde si většina lidí před koncertem nechala uložené civilní boty... Inu, záprah, slunce, šestý den z domova...

Na základně už číhal Billy s připraveným míčem na basket. Kluci promptně postavili dvě mužstva, zaangažovali i pár holek, já jsem pronesl nutnou a trapnou kratší řeč, ať si někdo něco nezlomí, a už to jelo. Na střídačce přibýval jeden určený borec vedle druhého, Martin s Matějem Krečmerem se zdatně potili v právě zakoupených tričkách a nehrající hřmotně fandili. Výsledek? Mates si hnul s kolenem, Albert si při konkurenčním „frisbíčku“ namohl zápěstí a rýmička sedla zas na Kačku. Po mači nás domácí podarovali krásnými otvírači dopisů ve tvaru meče – budeme tak mít krásnou památku na základnu. Jen si tak říkáme, jak by se sbírečka mečů vyjímal v příručním zavazadle cestou do letadla...

Domácí rodiny na ten večer připravily společnou rozlučkovou večeři a po ní 3, slovy tři kbelíky zmrzliny, které jsme měli za úkol zdlabat. Jó, hejčkání, hejčkání, to nám úsměv zachrání – hejčkání, hejčkání je lék! S rodinou Theo Brookse jsem si bezvadně pokecal – oba manželé trpí

na Prahu, několikrát už tam byli a opravdu fandí celému Czech Symphonic Projectu. Sympaťák Theo ze sebe snad nesundává český repredres a ovládá takové fráze jako Jak se maš? Dopřý. Mám se dopše...a podobně. Jeho žena Heidi, původem Rakušanka, snad jako jediná dokázala nádherně rozdrnčet správné české rrrrrr, a po chvílce se jaksi taksi zadařilo i řřř. Nic mi tedy nebránilo, abych ji naučil SPRÁVNĚ vyslovovat heslo STŘEZINA – PROSTOR PRO RADOST!

Večer jsme doma museli paní Susan předvést všechny dárečky, co jsme nakoupili domů, a sešla se moc pěkná sbírečka. Hlavně paklík růžových podkolenek pro všechny oblíbené spolužačky skutečně nadchnul! Kdo je ten štědrý donchuán, to neprozradím, ale byl jsem dost překvapen!

Ještě na základně nám všem Michael říkal, že mu spousta rodin psalo, že jejich Češi, hlavně teda kluci, už ten pátý šestý den místy trochu zapáchají (ostatně toho jsme si během dne taky všimli), a tak že by nám nabídli vyprat aspoň ty nejhorší kousky z našich šatníků. Poprosili jsme tedy večer paní Susan, zda by nám taky vyprala. Tak jo, není problém, a ať to naházíme rovnou do pračky vedle obýváku. Ták jsme tam všichni hodili dvě tři trička z prvních dnů a poděkovali. Teda – nebyla to pračka, byla to obrovská skříň, ve které bych se mohl vyprat snad i já, kdyby na to přišlo. Jenže Susan za chvílku přilítla dolů, jestli je to prý skutečně všechno naše špinavé prádlo. Když už to bude zapínat, tak potřebuje pračku naplnit. Nebudu to natahovat – po delším přemlouvání jsme jí tam přihodili i chemický arzenál v podobě trenclí a ponožek. Největší legrace ovšem nastala, když nás Mike se smíchem všechny zavolal, ať se jdeme podívat, jak jeho maličká žena pračku plní. Měla tam stupátko jak moje děcka doma k umyvadlu, a stojíc na něm v hlubokém předklonu strkala prádlo dovnitř, takže každým okamžikem hrozilo, že tam přepadne, a bude po paní domácí. Tím ovšem její večerní představení neskončilo. Seděli jsme dole v obýváku a vykládali si něco s Mikem, když se shora ozvalo vřeštění – spider, SPIDER! Majku, okamžitě přijď zabít toho obrovskýho pavouka, má nohy přes celou chodbu! Vyběhli jsme samozřejmě taky, protože jsme si nemohli nechat ujít ten cirkus, jak vážený pastor honí po podlaze pavoučího obra a paní domácí padá do mdlob. Z netvora se nakonec vyklubal jen klasický luční pavouk velikosti asi jednoho inche (2,5 cm) a po dramatickém průběhu krátkého zápasu nakonec pánu tvorstva podlehl.

Středa 8.10.14

Slzavé loučení * Mistrák v pingpongu * Kde jsou klíče? * Bleskem k oblouku * Kulturní

šok z centra * Satchmo na parníku * Pohoda na silnicích * Salateeska * Koncert uprostřed polí * Gratulace od holčičky * Steve Hamrick * Táborák *

Jestli si někdo myslí, že pět dní je příliš krátká doba na to, aby vám někdo přirostl k srdci, tak to je pěkně na omylu. Nastal poslední ranní sraz a tudíž i loučení s našimi přechodnými rodinami. Od Safaristů jsem na jejich adresy slyšel tolik krásných slov, že se mi až trochu zdálo, že tady v Americe žijeme všichni na růžových obláčkách ovívání vavřínovými ratolestmi. I na slzičky došlo, a to jak na americké, tak na české straně.

Díky aktivnímu využívání dvou pingpongových stolů na základně dosáhli někteří z kluků docela slušného cviku a Michael vyzval nejlepšího z nich – Martina - na malý zápas. Po vyrovnaném začátku šel Michael do trháku a nakonec Martina smetl 21:15. A protože se Michael za těch pár dní ukázal i jako velmi slušný basketbalista, tenista a fotbalista, mám podezření, že víc času tráví na hřištích než v práci! Kéž bych se taky občas dokázal utrhnout od muziky a chvílku si zasportoval!

Z obav, zda se naše vybavení včetně nástrojů vejde do dvou dodávek, nás vysvobodila Colleen, která přijela s třetím autem, do něhož jsme nasázeli kufry a spacáky. A už už to vypadalo na odjezd, když Michael znervózněl a začal se vyptávat, komu půjčil ty klíče od auta. Za chvílku jsme zpřevraceli všechna auta i základnu a začali podezírat roztržitější z nás, jestli ty klíče nezapomněli Michaelovi vrátit. Naštěstí Terežka jako správný stopař odhalila ztracené klíče v Michaelově kapse...

Čekala nás hodina a půl cesty do kempu, ale ještě jsme si vymručeli aspoň krátkou návštěvu u oblouku, symbolu a dominanty St.Louis. Bleskem jsme se tedy promotali do samotného centra města, které na nás zapůsobilo dost bezútěšným dojmem. Neudržované, místy vybydlené domy, úděsné silnice, všude zátarasy a desítky silničních dělníků, jinak skoro ani noha. V Čechách si centrum hýčkáme jako rodinné stříbro a prezentujeme je turistům, zatímco tady je skoro o strach do centra jít. Nebylo kde zaparkovat, tak to Michael zatnul přímo na břeh Mississippi, na místo s ukrutným sklonem svahu. To jsem zvědavěj, jak tohle pak vycouvám... Gateway Arch, tedy ten slavný Oblouk, je monumentální 200m vysoká stavba ve tvaru (jak to říct jinak než -) – ve tvaru poloviny loga McDonald's. Symbolizuje začátek dobývání západního pobřeží Ameriky z počátku 19. století. Pod obloukem je obrovské travnaté prostranství, kde měl prezident Obama při svém prvním zvolení inaugurační projev. Sešlo se tady tenkrát údajně na milión jeho příznivců. My jsme ale na nějaké projevy neměli moc času, tak se pobíhalo a fotilo jak o závod – celek, skupinka, dvojičky, sólo... Slunce si to kouřilo na dobrých 85 Fahrenheitů, tak z nás ze všech za chvílku vydatně lilo.

Cestou zpátky po schodech se zahledím přes parníky na Mississippi do sousedního státu Illinois a vtom slyším z jednoho parníku známou melodii – What a Wonderful World. Než jsem se z té kouzelné chvíle stačil vzpamatovat, rozjel Satchmo další pecku – Ain't Mibehavin', a to už mě dorazilo. Stojím na břehu „řeky, po níž připlul jazz“, jak praví krásná kniha Lubomíra Dorůžky, poslouchá písničky, které jsou doma všude po celém světě, potě se v krásném baboletním dni a naslouchá štěbetání milovaného Safari si tak říkám, že svět není tak špatné místo pro žítí, do řiti!

Ale to už jsme natankovali plnou a vyrazili přes Mississippi a přes tu nejzamotanější dálniční křižovatku na východ hluboko do státu Illinois k Lake Sallateeska. Silnice o chlup užší, ale taky o poznání volnější než v okolí St.Louis. Jen se člověk chvíli zapomene, a už je na tachometru hnedle 90 majlí... Tábor sestává z několika větších budov v divočině mezi lesy okolo malebného jezera s připravenými kánoemi, šlapadly a nekonečnou zásobou brčálových řas. Natahali jsme z okolí nějaké dříví na večerní táborák a vyrazili projet se po jezeře, pohrát si trochu fotbálek, zaházet si ragbyovou šiškou a hlavně honit po areálu telefonní signál.

Navečer jsme se oblékli do koncertního a vyrazili na koncert. Čekal nás skromný kostelík mezi farmami, do kterého žlutý školní bus svezl desítky dětí z širokého okolí. Jsou prý většinou z neúplných rodin, často na hranici chudoby, zkrátka děti, pro které je kostelní budova možná jediným dotekem a symbolem civilizace. Nejenže drtví většina z nich nikdy neviděla akordeon, mnozí z nich dokonce prý podle slov jejich pastora ani nevěděli, co je to koncert a byli na takové akci úplně poprvé v životě. Možná i na dlouhou dobu naposledy. Byl jsem rád, že děcka ze Safari poznaly i tuhle smutnější tvář Ameriky. Vystoupení jako takové ale fungovalo výborně. Dvě české polky na závěr programu diváci odtleskali vestoje a ještě když jsme se klaněli, přišla za mnou asi šestiletá holčička z první řady, a se slovy, že to bylo fantastické, mi dlouze stiskla ruku.

Než jsem se stihl jaksepatří dojmout, už mě tahal za rukáv jeden z nejskvělejších lidí, které jsem v Americe potkal – pastor a hudební inspektor Steve Hamrick, u kterého jsme s Tomášem strávili skoro celou svoji první návštěvu v USA. Stal se tehdy před sedmi lety takovým naším turistickým průvodcem po amerických kulturních a jazykových zvyklostech. Seznámil nás taky se spoustou lidí, přes které pak Michael dojednával koncerty pro STO i Safari. Steve seděl v první řadě a já jsem celý koncert hleděl, abych neodflákl ani jedno dirigentské gesto, a aby ze sebe děcky vymáčkly to nejlepší, protože Steve muzice moc dobře rozumí a je prostě jednička. Jel kvůli nám tři hodiny ze Springfieldu, pak s námi poseděl u táboráku, kde svým hlubokým klidným hlasem a pečlivou výslovností každého přesvědčil, že ať se děje cokoli, tak s ním je člověk skutečně v bezpečí. Ráno s námi posnídal a jel zase tři hodiny zpátky do práce. Tak to je Steve...

Čtvrtek 9.10.14

Ranní zásek * Pečená bota * Ty vole brzdi...te! * Vidíme až do Ruska * Safari Green Stars * Zkouška nejhoršího orchestru na světě * Blues vs. Rangers * Ukaž vobčanku! * Veselo ve vlaku * Kouzla přepočtů * Málem sežrán

První věta, kterou jsem ten den v naší chlapecké ratejně slyšel, byla: Jestli jsem usnul na žvejkačce, tak se psychicky zhrouťím! Mates... Po pečlivém prohmátání vlasů, trička a spacáku usoudil, že žvýkačku asi těsně před usnutím spolkl, což ho poněkud uklidnilo. Co ale rozhodilo mě: jedna moje kecka měla nějakou špínu na své gumové špičce, tak jsem ji chtěl setřít, ale bohužel se ukázalo, že to nejde, jelikož se nejednalo o špínu anobř o spáleninu jakož i připečeninu kusu rezavého čehosi. Skvrna velikosti padesátníku nemohla vzniknout jindy a jinak než včera u táboráku, když jsem se neobratně na chvilku botou dotkl kovové obruby našeho táboráku. Ucítil jsem trošku pach spálené gumy, ale nějak mi nedošlo, že jde o moji botu... Proč o tom tak dlouze a zajímavě píšu – zmíněné boty mají krásně zelenou, tudíž Safari barvu, mám k nim proto hluboký citový vztah. Fňuk!

Cesta na oběd a koncert do St.Rose, vesnické školy, kde naše kamarádka Sheri učí hudebku, se odbývala za značného deště a i jinak nepěkného počasí. Tak jsme si tak následovali první dodávku a klábosili o všem možném, když v tom Matěj Krečmer zařval TY VOLE BRZDI... ..te! Michaelovo auto totiž začalo zničehonic zprudka brzdit a na zmoklé silnici dokonce i lehce podklouzlo. Já jsem na to zareagoval s nepatrným zpožděním, ale i to už stačilo Matějovi k tomu, aby vypustil bezprostřední varovnou hlášku, kterou pak po dvou vteřinách ještě způsobně korigoval dodatečným „te“, neboť ještě stále udržujeme vykací způsob komunikace. Takže jsem stoje na brzdě zase dusil smích!

Matěj pak zaperlil ještě jednou, když jsme už asi půl hodiny projížděli naprosto plochou a nudnou krajinou s poli a sem tam farmami. Tady nebejt ty stromy, tak vidíme až do Ruska! Když jsem pak tuhle historku vykládal Amíkům, dostalo se mi odpovědi – to je houby, Kansas, to je něco! Tam jedeš, a kolem tebe furt NIC, jen placatá zem. No pěkně děkuju, a co lidi poňouká usídlit se zrovna tady? Jak jsem vděčný za Čechy krásné, Čechy mé a za každý kopeček, co je u nás k vidění!

Sheriina škola je jediné místo, kde se vystupovalo pokaždé během mých čtyřech návštěv.

Jedinečné publikum vecpané do velké školní tělocvičny nás přivítalo jako rockové hvězdy. Projevila se Sheriina dlouhodobá masáž žactva naším Safari cédéčkem: každá skladba, kterou děti znaly z našeho CD, byla odměněna bouřlivým jekotem. Hodně jsme přizpůsobili program školnímu publiku a vyplatilo se. Největší aplaus měl Matěj Krečmer se svým naprosto neuvěřitelným a mimozemšťanským sólem na basu. Před koncertem jsme ještě stihli vymyslet překvápko a poděkování pro Sheri, která nám pro Safari zajistila ještě i zítřejší koncert: písničku Lindá á Lindá á Lindá jsme překřtili na „Sheri, oh Sheri, my Sheri“ a vyrobili jsme parafrázi na text „Lindo, ty moje holka upatlaná, řekni mi, proč tvá pusa není aspoň jednou slaná?“ Jsem na ten překlad skutečně pyšný – podívejte:

Sheri, my sweetest Sheri, with a messy smile,

Could your lips be a little salty at least for a while?

A protože jsme do zpívání zamontovali i publikum, bylo o úspěch postaráno! Museli jsme zase přidávat, a moc rádi.

Po vystoupení odjeli všichni na Sallateesku, já jsem ale zůstal ještě v St.Rose podívat se na dvě hodiny hudby. Tou první byla zkouška orchestru, složených ze žáků 5. a 6. tříd. Už jsem měl tu čest dříve, ale dnešní výkon předčil moje nejhorší očekávání – děti hrály sice s obrovským nadšením, ale tak straaaasně falešně! Abych si s dětmi ještě více vylepšil vztah, vybalil jsem svou modrou melodicu a přisedl ke klarinetům, že si s nimi zahraju. Jenomže jsem se vůbec nechytal – jednak si orchestr jel vlastní tempo bez ohledu na paní dirigentku a jednak to celé dohromady byla taková vřava, že jsem neslyšel ani ty kolegy u pultu, čili jsem se jich nemohl chytit. Trága!

Zajeli jsme pak na skok k Sheriiným rodičům, kde jsem zahrál pár písniček na piano a moc pěkně si s nimi popovídal o slangu v Americe i v Čechách. Ale to už se mi nervozitou začaly rolovat ponožky, protože se schylovalo k obrovské ráně – Sheri totiž moc dobře ví, jak poctivě sleduju hokej, a jak jsem při každé návštěvě St.Louis litoval, že nezbyl čas na návštěvu aspoň jednoho zápasu NHL, a tentokrát to nějak zakouznila a sehnala lístky pro nás dva a pro svého manžela na ZAHAJOVACÍ ZÁPAS SEZÓNY 2014/15 ST.LOUIS VS. NEW YORK RANGERS!!! Už při vstupu na stadion jsem se klepal nadšením. Potom, když jsme našli náš sektor a vstoupili přímo do arény, se o mě pokoušel infarkt. Aréna pro 20 000 lidí se strmými stěnami a všudypřítomnou modrou barvou je zkrátka překrásná. Naše O2 Aréna taky dobrý, ale Amerika je prostě Amerika!

Ještě honem pro baštu, než začne samotný zápas. Chtěl jsem Jima a Sheri pozvat, ale při pohledu na ceník jsem si to rychle rozmyslel. Nejlevnější kombinace – cheeseburger a pivo – mě přišla na 16 babek, tedy hódně přes tři kila. A to jsem ještě hospodskému musel ukázat pas! To se mi teda nestalo snad už dvacet let, tak mi to zvedlo náladu – nebyl si přece jistý, jestli mi už vůbec bylo 18. Pak mi došlo, že v Americe je člověk dospělý až v 21, ale i tak to nebyl špatný pocit. Ráno mě vrátili nohama na zem naši kluci, když mi objasnili, že v USA musí při koupi alkoholu ze zákona ukázat nějaký doklad každý, kdo vypadá pod 40...

A jde se na to. Představování realizačního týmu, hráčů, bývalých hráčů i jiných důležitých figur místního hokeje, připomenutí dávných úspěchů a výsledků poslední sezóny, to byla obrovská show. Z informační kostky nad ledem se skoro kouřilo a hladina hluku v aréně dosahovala nadoblačných výšin. Po asi 25minutové vyšperkované parádě na led v tichosti nastoupila i zahajovací pětice soupeřů z New Yorku a rozhodčí to všechno odstartoval. Rangers nás s přehledem přehrávali a za pár minut jsme tam měli prvního fíka. Po deseti minutách na střely 1-7. Naši se ukazují teda jako dost saláti, ale 19000 fans nebučí, nepíská, nenadává, jen mocně fandí. Krása. Pak se skoro dvě třetiny nic nedělo, a ze sportovního pohledu se mi zdálo, že je skoro jedno, jestli se dole prohání Oshie, Pietrangelo, Tarasenko, Zuccharello, Nash, Kreider a Paul Stastny, nebo borci z Vítkovic a Komety Brno. Domáci postupně vyrovnali obraz hry a ve 3. třetině začaly padat i góly. Po srovnání na 1-1 přišel kontr od hostů a opětovné srovnání na 2-2 po krásné kombinaci Paula Stastnyho a Vladimira Tarasenka. Naději na prodloužení zápasu nám sebral necelé dvě minuty před koncem Rick Nash a hosté tak nakonec podle očekávání zvítězili 2-3.

Část cesty k autu jsme museli ujet vláčkem přes Mississippi. Byl plný fanoušků Blues, a snad nikdo tam z prohry nesmutnil – bylo veselo, dělaly se fůrky a probíral se příští soupeř. Fanoušci zkrátka měli radost, že své hvězdy po letní pauze zase viděli a výsledek zápasu podle všeho nebyl až tak důležitý.

Stewardovi mě nakonec vzali spát k sobě domů, takže Safari „muselo“ přečkat noc beze mě. Cestou jsem sledoval údaje na palubním počítači. Už jsem se párkrát pokoušel propočítávat, kolik ty jejich auta vlastně žerou, a na kolik přijde ujetý kilometr. Souběžný přepočítání mílí na kilometry, galonů na litry a dolarů na koruny se při troše klidu a soustředění dá zvládnout, ale tohle auto mě přinutilo kapitulovat. Počítač pořád ukazoval záhadné údaje v rozmezí asi 12 – 99,9. Tipoval jsem, že to bude aktuální spotřeba litrů na 100 (vlastně galonů na 100 mil). Po chvíli jsem si všiml v rohu písmenek mpg (miles per gallon), což značí, že i tenhle údaj mají Amíci jinak – nepočítají, kolik paliva spálí na určitou vzdálenost, ale jakou vzdálenost ujedou na jeden galon. Napadá mě, že bych to všechno pro lepší představu hodil do nějakého vzorečku, ale asi to vzdám.

A to už jsme brzdili u garáže. Ještě zabrán do matematických úvah vylézám z auta, a v tom infarkt číslo dvě: ze tmy se na mě vyřítil velký černý pes a hodlal mě sežrat, jinak si jeho krvelačné počínání nedokážu vysvětlit. Se psy většinou problém nemám a oni se mnou taky ne, ale tenhle dacan na mě příšerně hulákal i po důrazném domlouvání od své paní. Uf! Zralej na postel, a nevadí, že je růžová!

Pátek 10.10.14

Uplakané ráno a balení * Zázitky z večera * Plejtvák obrovský * Brzký odjezd a další shopping * Wifi světu vládne * Albertova hra na schovku * Bowling centrum nebo kostel? * Mozkové jablko * Překrásný sál a nejlepší publikum * Vyražený dech * Tobogán

Ráno jsme ještě znovu zajeli do St.Rose na kousek nějaké školní slavnosti, a pak už mě Jim naložil a odvezl zpátky na Sallateesku. Cestou jsem si nechal podrobně vysvětlit pravidla baseballu, a tak nám hodinová štreka vydatným deštěm pěkně utekla.

Safari jsem zastihl v režimu přechodného polospánku, a protože nebyl spěch, nechal jsem si převyprávět včerejší odpoledne. Děcka stihly volejbal, bazén a ještě večerní krátký film a následnou debatu s Michaelem na téma víra a nevíra. Debatě vládl Albert, který by podle Andreje i dalších mohl díky svým pregnantním formulacím z fleku jít moderovat třeba Otázky Václava Moravce.

Před obědem jsme dostali za úkol komplet všechno sbalit a připravit na odjezd z campu. Od vedlejší postele se ozývalo hekání, a tak se ptám Matese, co dělá. Pokouším se zapnout plejtváka! – Jakýho plejtváka? – Já tak říkám svému báglu, protože je obrovskej! Dopadlo to dobře, plejtvák obrovský i ostatní kufry se v pořádku naložily do auta, vysmejčili jsme naši chajdu a odfrčeli směrem na městečko Highland.

Při krátké zastávce na shopping se příslušné obchodní centrum na chvíli proměnilo – zvláště zásluhou mladších kluků – na internetovou kavárnu. Wifina jela na plný výkon – evidentně se projevil absták ze Sallateesky, kde byl signál skutečně žalostný. Poklid rozčeřil Albert, který nějak nemohl najít svou hnědou tašku. Nakonec se našla zapomenutá v autě.

V městečku Highland jsme přijeli k jakési restauraci, možná to mohlo být bowling centrum. Ale Michael nakázal vystupovat! Jsme tady! Přízemní placatá budova se nakonec skutečně ukázala jako Mosaic church, místo našeho dnešního vystoupení. Ještě před rokem to prý bývala tréninková hala pro fotbalisty, teď je to kostel. Holt Amerika. Za kostelem jsme uviděli pod stromem popadané tenisáky. Mohly to být i grepy nebo malá pomela. Zkrátka – nedalo mi to a musel jsem se jít podívat blíž. Pod stromem ležely desítky plodů, které jsem v životě neviděl. Barva tenisáku, velikost grepu a povrch ze všeho nejvíc připomínal drobné mozkové závitky. Prý hedge ball...čertví, jak se to řekne česky.

Vevnitř nás čekalo další překvapení. Rozlehlý sál s nádherným pódiem a s živými bicími. Zdejší pastor je prý vynikající muzikant, a tak si na hudební věci potrpí. Vyrobil nám krásný zvuk, jen byla trošku škoda, že bylo špatné piano. Byla to vlastně jen MIDI klávesnice propojená přes počítač do beden. Technicky se na to hrálo hůř než na keyboard a ještě ke všemu se zvuk ozýval se zpožděním. Zlatej Petrof! Museli jsme proto vynechat těžší pianové věci. Přes tenhle malý handicap to ale byl zatím nejlepší koncert. Diváctvo soustředěné a vnímavé, Kačce bylo trochu líp, tak jsme mohli dát i některé její sólovky, a Michael při moderování opět perlil. Dostali jsme tentokrát prostor skoro hodinu a půl, tak se na pult dostaly i méně hrané věci.

Po povinném přídavku za mnou přišel Michael a vedl s sebou starší drobnou paní – podívej, tahle paní, to je prezidentka amerických akordeonistů a chtěla by se s tebou vyfotit. Když jsem popadl dech, dozvěděl jsem se od paní Amy Jo Sawyer, že se jí naše vystoupení moc líbilo a chtěla by nás pozvat na velký festival akordeonových orchestrů, který se bude konat příští rok v Chicagu. Bohužel to nebude v našem oblíbeném říjnu, ale v červenci, což je krajně nepěkný termín. Tak uvidíme. Ještě jsme si popovídali trochu o aranžování a také o tom, že tak trochu skládá a některé její skladby má na svém posledním CD fenomenální akordeonista Frank Morocco, jeden z nejlepších světových jazzmanů... Já už se radši vůbec ničemu nedivím.

Zbytek dne jsem díky tomuhle setkání byl schopen vnímat už jen tak napůl. Albert zase nemohl najít hnědou tašku a nakonec ji zase našel. Dámskou část orchestru nám ukradla jedna rodina s obrovským domem a snad ještě větším bazénem s úplně největším tobogánem, kde se holky prý bezvadně vyřádily. Kluky si rozebralo na noc vícero rodin, a víc už o pátku nevím. Vlastně jo – máme rekord, prodalo se 26 CD!

Sobota 11.10.14

HRADEC KRÁLOVÉ